

гий съ тѣпанъ; но по-напрѣдъ отидоха въ буфета за да се подкрѣпятъ до дохождането на Българкитѣ и Българитѣ, и да имъ покажатъ, като предварително достатъчно си пошійнахтъ, какво значи европейската цивилизация. Засвириха не танцове и симфонии, а задрънчаха чешитѣ, пожеветѣ, вилкитѣ и чиниитѣ, чуваха се мелодичнитѣ пххтѣния на прѣвшитѣ дами, въздишкитѣ и говора на пиющитѣ мжжѣ. Избранното общество пълняше своитѣ стомаси съ свинско мѣсо, дрѣнаша ракия и вино, и се приготвяше да изпълни своето призвание да цивилизова България.

Захванаха да идхтъ чорбаджитѣ и чорбаджийкитѣ. Всичкитѣ чорбаджии облѣчени *à la franka*, съ отворени на гърдитѣ сюртуци отъ дебело сливенско сукно или *шелкѣ*, платъ извѣстенъ на цѣлѣй Истокъ. Цвѣта на тѣхнитѣ дрѣхи бѣше така—нарѣчений гарибалдийскій, само не такъвъ червенъ, кѣкто блузитѣ на войницитѣ на Гарибалди, а моровъ съ червенъ отливъ. По тойзи цвѣтъ демократитѣ заключиха, че Българитѣ сж расположени къмъ республиката, а католицитѣ се запрѣтнаха да ги обрѣщатъ въ католичество и не се стѣмѣваха въ успѣха, защото моравитѣ дрѣхи ги носятъ католическитѣ епископи, и защото Българитѣ нѣмаха самостоятелна църква. И единитѣ и другитѣ основаваха своитѣ съображения на поговорката; „птицата се познава по хвърчанието, а човекъка по дрѣхитѣ.“ Долната частъ на дрѣхитѣ, названнето на която срамежливитѣ Англичанки не могатъ да произнесхтъ, и която штубенмедхенъ опредѣлително наричаше бѣли-гаци, а бившата дѣвпца Биби долни-гачички, бѣше на пръчки или на кафезчета, но свѣтлива и сжщо Сливенско издѣлие, а жилеткитѣ червени и свѣтло-желти отъ Сливенска коприва. Само вратовръскитѣ, свѣтло-зелени, сини и блѣдно-розови, бѣх донесени отъ Виена. Двама или трима отъ кавалеритѣ бѣхх обути съ чизми, но не лакови; останалитѣ носяха пантофи и щифали. На рѣцѣтѣ си тѣ имаха бѣли тифтичани ржавици, плегени отъ чорбаджийкитѣ, а всички на главитѣ си носяха червени фесове.